

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 148.586 van 6 september 2005
in de zaak A. 165.604/IX-5022.**

In zake :

Daniël COPPENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. HERMIE,
kantoor houdende te BRUGGE,
Walakker 26

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de minister van Justitie,
2. de directeur van de strafinrichting te BRUGGE.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Daniël COPPENS op 30 augustus 2005 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen op 26 augustus 2005 door de directeur van de strafinrichting te Brugge waarbij hem de tuchtsanctie wordt opgelegd : “verblijf op sectie 44A (half open regime) gedurende één maand (van 26-08-05 tot en met 25-09-05). Gedurende dezelfde periode kan dhr. Coppens geen kantine aanschaffen, behalve telefooneenheden en schrijfgerief”;

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2005 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien het administratief dossier;

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2005 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2005, om 10.45 uur;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERMIE, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché K. VAN DRIESSCHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de bestreden sanctie aan verzoeker werd
opgelegd omdat hij weigerde ledige PET-flessen plat te drukken wanneer het afval
werd opgehaald; dat op 4 augustus 2005 daarvoor reeds een rapport was opgemaakt;

2. Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de
tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder
de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden
is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten
beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de
bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat wat de voornoemde derde voorwaarde betreft,
artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de
vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te
bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen;
dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot
bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de
vordering tot schorsing dient te bevatten “een uiteenzetting van de feiten die kunnen
aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het
aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan
berokkenen”;

3.2. Overwegende dat uit die bepalingen volgt dat de verzoekende
partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies
het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke
tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat
met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen
hieromtrent geen rekening kan worden gehouden; dat de verzoekende partij zich in
de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet mag beperken tot
vaagheden en algemeenheden, maar concrete en preciese gegevens dient aan te

brengen waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, hetgeen inhoudt dat zij concrete en preciese aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de vordering tot schorsing het volgende uiteenzet :

“De beslissing wordt onmiddellijk ten uitvoer gelegd, en beperkt de rechten van verzoeker in sterke en onherstelbare mate.

Het kantineverbod en de verplaatsing naar een halfopen sectie zijn maatregelen die, eens uitgevoerd, niet meer kunnen worden teruggedraaid.”;

3.4. Overwegende dat deze summiere en zeer algemene uiteenzetting geen enkele aanwijzing bevat over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor verzoeker zal veroorzaken, zodat het onmogelijk is de ernst ervan te beoordelen; dat bijgevolg niet is voldaan aan de derde voorwaarde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden, welke vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes september 2000 en vijf, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS,

J. DE BRABANDERE.